

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

MORE OBLÚD

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson – More oblúd

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan

Percy Jackson – More oblúd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MORE OBLÚD

MORE OBLÚD

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FFRAGMENT

Rick Riordan
Percy Jackson – More oblúd

Originál *Percy Jackson 2 – The Sea of Monster* vydalo vydavateľstvo Hyperion Books for Children, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690, 2006

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Copyright © 2006 by Rick Riordan

ISBN 978-1-4231-0334-9

Preklad Jana Veselá

Redakčná a jazyková úprava Ján Ďurčo

Technický redaktor Pavel Polák

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Sadzbu zhotovilo Nakladateľství FRAGMENT, s.r.o.

Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2018 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 593

Reedícia 1. vydania, 2018

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018. Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Translation © Jana Veselá, 2010

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-564-0487-4

ISBN e-knihy 978-80-566-1147-0 (1. zverejnenie, 2019)

ALBATROS MEDIA

*Venované Patrickovi Johnovi Riordanovi,
najlepšiemu rozprávačovi z celej rodiny*

OBSAH

1. Môj najlepší kamarát si vyberá svadobné šaty	9
2. Hrám vybíjanú s kanibalmi	16
3. Voláme si taxík večných múk	34
4. Tyson sa hrá s ohňom	48
5. Dostávam nového spolubývajúceho	59
6. Diabolské holuby útočia	78
7. Prijímam dary od cudzinca	98
8. Nalodíme sa na Princeznú Andromedu	121
9. Zažijem najhoršie rodinné stretnutie v živote	136
10. Stopujeme mŕtvych vojakov Konfederácie	150
11. Clarisse vyhodí všetko do vzduchu	165
12. Ubytujeme sa v kúpeľnom stredisku u K. K.	183
13. Annabeth sa snaží doplávať domov	206
14. Stretneme smrtonosné ovce	223
15. Nikto o rúno nepríde	237
16. Klesám s loďou na dno	247
17. Prekvapenie na pláži v Miami	254
18. Zábavné koníky zasahujú	265
19. Preteky vozov sa končia s plnou parádou	278
20. Kúzlo rúna funguje až príliš	294

MÔJ NAJLEPŠÍ KAMARÁT SI VYBERÁ SVADOBNÉ ŠATY

Moja nočná mora sa začala takto.

Stál som na opustenej ulici v akomsi prístavnom mestečku. Bolo to uprostred noci. Zúrila búrka. Do paliem okolo chodníka sa opieral vietor a dážď. Ulicu lemovali naružovo a nažltlo omietnuté budovy so zadbnenými oknami. Jeden blok domov odo mňa, za radom ibištekov, víril oceán.

Florida, pomyslel som si, aj keď som netušil, ako to vlastne viem. Na Floride som v živote nebol.

Potom som začul, ako na dlažbe zaklopali kopytá. Otočil som sa a zbadal svojho kamaráta Grovera. Uháňal ani o život.

Áno, povedal som kopytá.

Grover je satyr. Od pása nahor vyzerá ako typický vychudnutý pubertiak s riedkou kozou briadkou a dosť príšerným akné. Pri chôdzi čudne kríva, ale ak ho náhodou nepristihneš bez nohavíc (čo ti neodporúčam), nikdy by si si nevšimol, že je na ňom niečo neľudské. Neforemné džínsy a falošné chodidlá zakrývajú to, že má chlpatý zadok a kopytá.

Grover bol môj najlepší kamarát v šiestej triede. Spolu so mnou a s Annabeth podnikol výpravu na záchranu sveta, ale od vlaňajšieho júla som ho nevidel. Vtedy sám vyrazil na nebezpečnú cestu – na cestu, z ktorej sa ešte nikdy nijaký satyr nevrátil.

Skrátka, v tom mojom sne Grover za sebou ťahal kozí chvost a ľudské topánky držal v rukách, ako to robieva, keď sa potrebuje pohybovať rýchlo. Klopúc kopytami sa hnal okolo obchodíkov so suvenírmí a požičovní surfov. Vietor ohýbal palmy takmer až k zemi.

Grovera desilo niečo za ním. Musel sa prihnúť priamo z pláže. V srsti mu zasychal vlhký piesok. Odniekiaľ utekal. A snažil sa utiecť... pred niečím.

Búrku preťalo ohlušujúce dunenie. Za Groverom na vzdialenom konci bloku sa vynorila nejaká záhadná postava. Zrazila z cesty pouličnú lampu, až vybuchla a vystrelila z nej záplava iskier.

Grover zakopol a zaskučal od strachu. Hundral si popod nos: „Musím utiecť. Musím ich varovať!“

Nevidel som, čo ho prenasleduje, ale počul som, ako to bručí a nadáva. Keď sa to dostalo bližšie, zem sa zachvela. Grover sa vrhol za roh a zaváhal. Vbehol do slepej uličky plnej obchodov. Nemal čas vracať sa. Najbližšie dvere boli otvorené, rozrazila ich búrka. Nápis nad stmavnutým výkladom hlásal: Svadobný butik St. Augustin.

Grover vbehol dovnútra. Skočil za stojan so svadobnými šatami.

Pred obchodom sa mihol tieň tej obludy. Cítil som jej smrad – odpornú kombináciu vlhkej ovčej vlny a zhnitého mäsa a ten čudný kyslý telesný pach, ktorý majú len netvory, ako skunk kŕmený mexickým jedlom.

Grover sa triasol za svadobnými šatami. Tieň monštra sa šinul ďalej.

Všade vládlo ticho, len dážď ľahko ševelil. Grover sa zhlboka nadýchol. Možnože tá vec zmizla.

Potom sa zablýskalo. Celé priečelie obchodu vybuchlo a obludný hlas zareval: „Si mojjaa!“

Prudko som sa na posteli posadil a roztriasol ako ratlák.

Nebola nijaká búrka. Nikde nijaká obluda.

Oknom mi do izby svietilo ranné slnko.

Zdalo sa mi, že na skle sa mihol nejaký tieň – ľudská silueta. No potom sa ozvalo zaklopanie na dvere. Mama zakričala: „Percy, prídeš neskoro.“ A ten tieň pri okne zmizol.

Muselo sa mi to len snívať. Za oknom na štvrtom poschodí nad starým, rozvrzganým požiarnym rebríkom... tam vonku nemohol byť nikto.

„Pod' už, zlatko,“ znovu na mňa zavolala mama. „Je posledný vyučovací deň. Mal by si skákať od radosti! Takmer si to dokázal!“

„Už idem,“ dostal som zo seba.

Siahol som pod vankúš. Upokojilo ma, keď som nahmatal pero, s ktorým som spal každú noc. Vytia-

hol som ho a študoval starogrécky nápis vyrytý na boku: Anaklusmos. Búrlivý príval.

Uvažoval som, že to pero otvorím, ale niečo mi v tom zabránilo. Nepoužil som Príval už tak dlho...

Okrem toho som mame slúbil, že v byte nebudem vyťahovať nijaké vražedné zbrane, pretože raz som nešikovne mávol oštepom a zrazil príborník s porcelánom. Položil som Anaklusmos na nočný stolík a vyliezol z postele.

Obliekol som sa, ako najrýchlejšie som vedel. Snažil som sa nemyslieť na tú nočnú moru ani na obludy, ani na tieň za oknom.

Musím utiecť. Musím ich varovať!

Čo tým Grover myslel?

Pritisol som si na srdce ruku s tromi zovretými prstami a zdvihol ju – toto staré gesto ma kedysi naučil Grover. Zaháňalo sa ním zlo.

Ten sen nemohol byť skutočný.

Je posledný vyučovací deň. Mama mala pravdu, mal by som skákať od radosti. Prvý raz v živote som totiž takmer dokončil celý školský rok bez toho, aby ma vylúčili. Nijaké záhadné udalosti. Nijaké bitky v triede. Nijakí učitelia, ktorí by sa menili na obludy a snažili sa ma zabiť otráveným obedom z jedálne alebo výbušnou domácou úlohou. Zajtra už budem na ceste na svoje obľúbené miesto – do Tábora polokrvných.

Zostáva mi len jeden deň. Teraz to už určite nezmrviím.

Netušil som, ako veľmi sa mýlim.

Mama spravila na raňajky modré vafle a modré vajíčka. Pri výnimočných príležitostiach podáva modré jedlo. Podľa mňa tým chce dať najavo, že možné je úplne všetko. Percy môže dokončiť siedmu triedu – vafle môžu byť modré. Také malé zázraky sa jednoducho stávajú.

Jedol som pri kuchynskom stole a mama zatiaľ umývala riad. Mala na sebe pracovnú rovnošatu – modrú sukňu s hviezdami a červeno-bielu prúžkovanú blúzku –, v ktorej predávala sladkosti v cukrárni Sweet on America. Dlhé hnedé vlasy si stiahla do vrkoča.

Vafle boli super, ale asi som sa na ne nevrhol s takým nadšením ako inokedy, lebo mama sa na mňa pozrela a zamračila sa. „Percy, trápi ťa niečo?“

„Nie... je mi fajn.“

Ibaže jej nikdy neujde, keď ma niečo žerie. Utrrela si ruky a sadla si oproti mne. „Ide o školu alebo...“

Nemusela ani dokončiť vetu. Vedel som, na čo sa ma pýta.

„Myslím, že Grover má malér,“ vyhrkol som a opísal jej svoj sen.

Našúpila pery. O tejto stránke môjho života sme nikdy veľmi nehovorili. Pokúšali sme sa žiť tak normálne, ako sa len dalo, ale o Groverovi mama aj tak vedela všetko.

„Ja by som sa tým tak netrápila, zlatko,“ snažila sa ma utešiť. „Grover je teraz už veľký satyr. Ak by mal nejaký problém, určite by sa nám ozvali z... z tábora...“ Pri slove tábor sa čudne napla.

„Čo sa deje?“ spýtal som sa.

„Nič,“ pokrútila hlavou. „Poviem ti, čo urobíme. Dnes popoludní oslávim koniec školského roka. Vezmem ťa s Tysonom do Rockefellerovho centra – do toho obchodu so skejtbordmi, ktorý máš tak rád.“

Neveril som vlastným ušiam. Nikdy sme totiž nemali peňazí nazvyš. Po zaplatení maminých večerných kurzov a mojej súkromnej školy sme si nemohli dovoliť utrácať za také somariny ako skejtbord. No niečo v maminom hlase schladilo moje nadšenie.

„Počkaj,“ uvedomil som si, čo na tom nesedí. „Myslel som, že večer sa budem baliť do tábora.“

Zaťala prsty do vechťa. „No, zlatko, vieš... včera večer som dostala odkaz od Cheiróna.“

Srdce mi zamrelo. Cheirón bol riaditeľom aktivít v Tábore polokrvných. Nekontaktoval by nás, ak by sa nedialo niečo vážne. „Čo hovoril?“

„Myslí si... že by nebolo úplne bezpečné, keby si teraz išiel do tábora. Asi to budeme musieť odložiť.“

„Odložiť? Mami, čo by na tom mohlo byť nebezpečné? Som polokrvný! Tábor je pre mňa jediné bezpečné miesto na svete!“

„Za normálnych okolností určite, zlatko. No vzhľadom na problémy, ktoré tam majú...“

„Aké problémy?“

„Percy... veľmi, naozaj veľmi ma to mrzí. Myslela som, že sa o tom porozprávame poobede. Nemôžem ti teraz všetko vysvetliť. A nie som si ani istá, či to môže Cheirón. Zbehlo sa to tak nečakane.“

Zatočila sa mi hlava. Ako by som mohol nejst' do

tábora? Ako... Chcel som sa spýtať na milión vecí, ale kuchynské hodiny práve odbili pol.

Mame sa evidentne ulávil. „Je pol ôsmej, zlatko, mal by si ísť. Tyson na teba už určite čaká.“

„Ale...“

„Percy, porozprávame sa poobede. Choď do školy.“

To bolo to posledné, čo sa mi v tej chvíli chcelo, ale v maminých očiach sa objavil známy bolestný výraz – niečo ako varovanie, že ak na ňu budem ešte chvíľu tlačiť, rozplače sa. Okrem toho, s mojím kamarátom Tysonom mala pravdu – musel som sa s ním v metre stretnúť včas, aby sa úplne nezbláznil. Báł sa totiž cestovať pod zemou sám.

Vzal som si veci, ale vo dverách som sa zastavil. „Mami, ten problém v tábore... sú... súvisí s tým mojím snom o Groverovi?“

Nepozrela sa mi do očí. „Porozprávame sa o tom poobede, zlatko. Vysvetlím ti... čo budem môcť.“

Neochotne som sa s ňou rozlúčil. Rozbehol som sa dole, aby som chytil vlak číslo dva.

Vtedy som ešte netušil, že s mamou sa k poobedňajšiemu rozhovoru už nedostaneme.

Vlastne som sa dlho, predlho nemal dostať ani domov.

Keď som vychádzal na ulicu, padol mi zrak na mohutnú budovu na druhej strane ulice. V rannom svetle som zazrel, ako sa na nej mihol tmavý obrys – ľudská silueta na tehlovej stene. Tieň, ktorý nikomu nepatrí.

Potom sa zavlňil a zmizol.

Druhá kapitola

ztc

HRÁM VYBÍJANÚ S KANIBALMI

Deň sa začal normálne. Alebo aspoň tak normálne, ako to na akadémii Meriwether ide.

Na vysvetlenie: je to jedna z tých „progresívnych“ škôl v centre Manhattanu, čo znamená, že nesedíme v laviciach, ale na veľkých vankúšoch na zemi, nedostávame známky a učitelia nosia džínsy a tričká s nápismi.

To všetko mi reže. Chcem povedať, že trpím hyperaktivitou s poruchou pozornosti a som dyslektik ako väčšina polokrvných, takže na normálnych školách sa mi nikdy nedarilo, ani predtým, než ma vyhodili. Na Meriwetheri bolo hrozné len to, že učitelia sa na všetko pozerali z tej lepšej stránky, lenže žiaci tú lepšiu stránku vždy... no, akosi nemali.

Tak napríklad moja dnešná prvá hodina: angličtina. Celá škola prečítala knižku Boh múch, v ktorej deckám na pustom ostrove bez dospelých preskočí. Takže učitelia nás na záverečnú skúšku poslali na dvor. Mali sme tam stráviť hodinu bez dozoru, aby sa ukázalo, čo to s nami spraví.

Výsledkom bola veľkolepá súťaž medzi siedmakmi a ôsmakmi, kto komu pretiahne spodky cez hlavu, dve bitky s kameňmi a dosť brutálny basketbalový zápas. Väčšinu toho viedol školský surovec Matt Sloan.

Sloan nebol nijaký obor ani silák, ale správal sa, akoby ním bol. Mal oči ako pitbul a strapaté tmavé vlasy a večne chodil v otrasných drahých handrách, akoby tým chcel dať najavo, že na peniaze svojej rodiny kašle. Z úst mu trčal zlomený predný zub – pamiatka na to, ako raz vzal otcovi porsche, šiel sa na ňom previezť a vrazil do značky Pozor, deti.

Skrátka, Sloan všetkých ťahal za spodky, až kým nespravil tú chybu, že to skúsil na môjho kamaráta Tysona.

Tyson bol jediný bezdomovec na Meriwetheri. S mamou sme zistili len to, že rodičia ho opustili, keď bol ešte dosť malý, s najväčšou pravdepodobnosťou preto, že bol taký... iný. Meral takmer stodeväťdesiat centimetrov a postavu mal ako yeti, ale v jednom kuse reval a všetkého sa ľakal, takmer aj vlastného odrazu v zrkadle. Tvár mal čudne pokrivenú a vyzeral akosi neotesane. Netušil som vlastne, akú farbu majú jeho oči, pretože som sa nikdy nedonútil pozrieť vyššie než na jeho krivé zuby. Hovoril hlbokým hlasom, ale smiešne, ako oveľa mladší chalan – asi preto, že než prišiel do Meriwetheru, do nijakej inej školy nechodil. Nosil vydraté džínsy, špinavé tenisky číslo štyridsaťosem a deravú kockovanú flanelku. Smrdel po zastrčených uličkách v centre New Yorku, pretože v jednej z nich

býval – v škatuli od chladničky neďaleko Sedemdesiatej druhej ulice.

Na akadémiu Meriwether ho prijali v rámci dobročinného projektu, aby mali študenti zo seba radosť. Tí však Tysona väčšinou neznášali. Len čo zistili, že v tom hrôzostrašne vyzerajúcom svalovcovi sa skrýva neškodné dobráčisko, robili si radosť skôr tým, že sa na ňom vozili. Bol som vlastne jeho jediný kamarát, čo znamenalo, že tak ako s ním ani so mnou sa nikto nekamarátil.

Mama sa miliónkrát sťažovala, že škola nerobí dosť, aby mu pomohla. Volala na sociálny úrad, ale mohla si ušetriť námahu. Tvrдили jej, že Tyson neexistuje. Zaprisahávali sa, že sa šli pozrieť do tej uličky, ktorú sme im opísali, ale nenašli ho. Nechápem, ako sa dá prehliadnuť obor v škatuli od chladničky.

No k veci: Matt Sloan sa ako myška vynoril za Tysonom a pokúsil sa mu zozadu natiahnuť spodky na hlavu, lenže Tyson spanikáril. Odstrčil ho od seba trochu pritvrdo. Sloan odletel takmer päť metrov a zamotal sa do hojdacej pneumatiky.

„Ty netvor!“ zajačal Sloan. „Zalez naspäť do svojej smradľavej škatule!“

Tyson začal fňukať. Zvalil sa na preliezačku, až ohol tyč, a zaboril hlavu do dlaní.

„To odvoláš, Sloan!“ zahučal som.

Sloan sa na mňa len uškrnul. „Nemiešaj sa do toho, Jackson! Keby si sa nelepil na tú príšeru, mohol by si mať naozajstných kamošov.“

Zaťal som päste. Dúfal som, že sa nečervenám tak, ako sa cítim. „On nie je nijaká príšera. Je len...“

Snažil som sa vymyslieť, čím by som Sloana odbil, ale on nemal čas počúvať ma. Musel sa váľať od smiechu rovnako ako jeho hnusní kamoši. Premýšľal som, či sa mi to len zdá, alebo Sloan dotiahol naozaj viac bitkárov než inokedy. Vídal som ho s dvoma, tromi, ale teraz ich bolo asi tak o päť-šesť viac a ja by som bol odprisahal, že som ich nikdy predtým nevidel.

„Počkaj na telesnú, Jackson,“ zakričal Sloan. „Si mŕtvy.“

Keď sa skončila prvá hodina, vyšiel na dvor náš angličtinár Milo preskúmať ten masaker. Uznal, že sme Boha múch pochopili dokonale. Vyhlásil, že v jeho predmete sme všetci uspeli, a kládol nám na srdce, aby sa z nás nikdy, nikdy nestali násilníci. Matt Sloan horlivo prikyvoval a potom na mňa vyceril zlomené zubisko.

Tyson prestal smokliť, až keď som mu slúbil, že mu na obed kúpim sendvič s arašidovým maslom.

„So... som netvor?“ spýtal sa ma.

„Nie,“ precedil som cez zuby. „Naozajstný netvor je Matt Sloan.“

Tyson zamrňal. „Ty si super kamoš. Bude mi za tebou smutno, ak na budúci rok... ak ne...“

Zlomil sa mu hlas. Došlo mi, že nevie, či ho sem v rámci toho dobročinného projektu prijmú aj na ďalší rok. Zaujímalo by ma, či sa riaditeľ vôbec obťažoval s ním o tom porozprávať.

„Kašli na to,“ podarilo sa mi dostať zo seba. „Všetko bude okej.“

Tyson mi venoval taký vďačný pohľad, až som si pripadal ako najodpornejší zradca. Kde beriem odvahy sľubovať tomu úbožiakovi, že vôbec niečo vyjde?

Nasledovala skúška z prírodných vied. Pani Teslová nám nariadila, že máme miešať chemikálie, kým sa nám nepodarí spôsobiť výbuch. V laboratóriu sme robili vo dvojici s Tysonom. Ruky mal na tie drobné ampulky, ktoré sme mali použiť, priveľké, takže nešťastnou náhodou zrazil z pultíka tácku s chemikáliami a v odpadkovom koši vyrobil oranžový hubovitý oblak.

Pani Teslová vyhnala všetkých z laboratória, zavola-la tím na manipuláciu s nebezpečným odpadom a potom nás s Tysonom vychválila do nebies ako rodených chemikov. Nikomu pred nami sa nepodarilo zložiť jej skúšku do tridsiatich sekúnd.

Tešil som sa, že predpoludnie tak rýchlo ubieha. Aspoň som nemusel myslieť na svoje problémy. Pri predstave, že sa v tábore niečo deje, ma išlo poraziť. A ešte horšie bolo, že som sa nedokázal zbaviť spomienky na ten príšerný sen. Mal som hrozný pocit, že Groverovi ide o krk.

Keď sme na skúške zo spoločenských vied kreslili mapy so zemepisnými šírkami a dĺžkami, otvoril som si zápisník a cival na fotku vnútri – bola na nej Annabeth na prázdninách vo Washingtone. Mala na sebe

rifle a džínsovú bundu a pod ňou oranžové tričko Tábora polokrvných. Blondávané vlasy si šatkou stiahla dozadu. Stála so založenými rukami pred Lincolnovým pamätníkom a tvárila sa pyšne, akoby tú stavbu navrhla ona. Raz sa chce stať architektkou, takže všade snorí po slávnych pamätníkoch a podobných vecičkách. Jednoducho fanatička. Poslala mi tú fotku e-mailom po jarných prázdninách a ja som sa na ňu občas pozrel, aby som si pripomenul, že Annabeth fakt existuje a že som si celý Tábor polokrvných nevymyslel.

Želal som si, aby tam Annabeth bola so mnou. Ona by si s mojím snom poradila. Nikdy by som to pred ňou nepriznal, ale bola múdrejšia než ja, aj keď mi niekedy poriadne pila krv.

Práve keď som sa chystal zatvoriť zápisník, naklonil sa ku mne Matt Sloan a vytrhol mi fotku z notesa.

„Čo robíš?“ zaprotestoval som.

Sloan si fotku prezrel a vyvalil oči. „Dokelu, Jackson, kto to je? Hádám nie tvoja...“

„Daj to sem!“ Uši mi horeli.

Sloan podal fotku svojim odporným kamošom, ktorí sa začali rehoť a šklbať ju na kusy. Boli zvonka, prišli len na návštevu, pretože všetci mali pripichnuté tie nemožné štítky z prijímacej kancelárie s nápisom Ahoj! Volám sa: ... Zmysel pre humor im asi chýbal, pretože si tam napísali somariny ako Špikohlt, Lebkožrút a Odroň. Veľmi originálne.

„Títo chalani sem na budúci rok nastúpia,“ napa-

roval sa Sloan, akoby ma to malo vydesiť. „Stavím sa, že na rozdiel od toho tvojho imbecilného kamoša majú prachy na školu.“

„On nie je imbecilný.“ Musel som sa fakt neľudsky premáhať, aby som Sloana netresol rovno medzi oči.

„Ty si ale chudák, Jackson. No neboj sa, na ďalšej hodine ti to utrpenie skrátim.“

Jeho ohavní kamoši medzitým prežúvali moju fotku. Chcel som sa do nich pustiť, ale Cheirón mi prísne zakázal vylieváť si zlosť na bežných smrteľníkoch, aj keby mi neviem ako pili krv. Musel som si šetriť sily na boj s obludami.

Škodoradostnej predstave, ako by sa asi Sloan zatváril, keby vedel, kto som v skutočnosti, som však neodolal...

Zazvonil zvonček.

Keď sme s Tysonom odchádzali z triedy, nejaký dievčenský hlas zašepkal: „Percy!“

Poobzeral som sa po chodbe so skrinkami, ale nikto si ma nevšimal. Nijaká baba z Meriwetheru by sa mi ani za svet neprihovorela.

Než som sa stihol rozhodnúť, či sa mi to len zdalo, alebo nie, nahrnul sa dav deciek do telocvične a nás s Tysonom strhol so sebou. Čakala nás telesná. Učiteľ nám slúbil zápas vo vybíjanej a Matt Sloan mi slúbil, že ma zabije.

Cvičebný úbor na akadémii Meriwether tvorili svetlo-modré trenírky a batikované tričká. Našťastie sme

väčšinou cvičili vnútri, takže sme nemuseli pobehovať po Manhattane ako banda nováčikov z výcvikového tábora pre hippies.

Bleskovo som sa v šatni prezliekol, pretože som sa nechcel naťahovať so Sloanom. Už som bol na odchode, keď na mňa Tyson zakričal: „Percy!“

Ešte neprezlečený prešľapoval pri dverách do posilňovne a žmolil v rukách cvičebný úbor. „Mohol by si... hm...“

„Jasné.“ Snažil som sa, aby to neznelo naštvane. „Okej, kamoš.“

Tyson zmizol v posilňovni. Strážil som pred dverami, kým sa prezlečie. Pripadalo mi to dosť trápne, ale prosil ma o to takmer vždy. Zrejme preto, že mal po celom tele chlpy a na chrbte čudné jazvy. Nikdy som nenabral odvahu spýtať sa ho, ako k nim prišiel.

V každom prípade som sa dosť tvrdo poučil, že ak si z Tysona niekto uťahuje pri prezliekaní, rozzúri sa a začne zo skriniek vytrhávať dvierka.

Keď sme vošli do telocvične, telocvikár Nunley sedel za svojím stolíkom a čítal si Sports Illustrated. Nunley mal asi tak milión rokov, nosil bifokálne okuliare, na hlave sa mu vlnila sivá mastná štica a v jeho ústach by ste nenašli jediný zub. Pripomínal mi orákulum v Tábore polokrvných – čo bola vysušená múmia –, až na to, že sa oveľa menej hýbal a nikdy nevypúšťal zelenú paru. Teda, aspoň som ho pri takom niečom ešte nevidel.

Matt Sloan sa spýtal: „Tréner, môžem byť kapitánom?“

„Čo?“ Nunley zdvihol hlavu od časopisu. „Áno,“ zamrmlal. „Mm-hmm.“

Sloan sa zaškeril a začal si vyberať hráčov. Za kapitána druhého tímu vyhlásil mňa, ale bolo úplne fuk, koho si do mužstva zavolám, pretože všetci športovci a obľúbenci sa presunuli k Sloanovi. Vráťane tých ozrutných prišielcov, samozrejme.

Na mojej strane zostal Tyson, počítačový maniak Corey Bailer, matematický génius Raj Mandali a pol tucta ďalších chalanov, ktorých Sloan a jeho banda vždy terorizovali. Za normálnych okolností by mi úplne stačil Tyson – sám sa vyrovnal polovici tímu –, ale tí hostia v Sloanovom družstve boli takmer rovnako veľkí, vyzerali silní ako on a bolo ich šesť.

Matt Sloan vysypal doprostriedka telocvične lopty. „Aký čudný smrad,“ zahundral Tyson. „Fuj!“

Pozrel som sa naňho. Nepredpokladal som, že hovorí o sebe, a tak som sa spýtal: „Aký čudný smrad?“

„Z nich,“ Tyson ukázal na Sloanových nových kumpánov. „Čudne smrdia.“

Tí návštevníci pukali hánkami a premeriavali si nás, akoby sa nás chystali zmasakrovať. Nemohol som sa ubrániť myšlienke, že ich vypustili odniekiaľ, kde deti krmia surovým mäsom a tlčú palicami.

Sloan odpískal na trénerovej písťalke začiatok zápasu. Sloanovo mužstvo sa rozbehlo k stredovej čiare. Raj Mandali na mojej strane vykrikol niečo po urdsky – možno „Idem cikať!“ – a rozbehol sa k východu. Corey Bailer sa pokúsil ukryť za žinenku pri stene

a zvyšok mojich hráčov sa ustrašene krčil a snažil sa nevyzerať ako vhodný cieľ.

„Tyson!“ zakričal som. „Podľme...“

Vtom ma do brucha zasiahla lopta. Tvrdo som dosadol na zadok uprostred telocvične a protihráči sa rozrehotali.

Všetko pred očami sa mi rozmazávalo. Zdalo sa mi, že si zo mňa urobila boxerské vrece nejaká gorila. Nechcelo sa mi veriť, že by človek dokázal hodiť loptu tak tvrdo.

Tyson zajačal: „Percy, skrč sa!“

Prevalil som sa a vzápätí mi rýchlosťou svetla presvištala okolo ucha ďalšia lopta.

Bummm!

Zasiahla žinenku na stene a Corey Bailer zavrešťal.

„Hej!“ zreval som na Sloanových hráčov. „Chcete niekoho zabiť?“

Ten s visačkou Odroň sa na mňa diabolsky zaškeril. Vyzeral akýsi väčší... dokonca vyšší než Tyson. Pod tričkom sa mu napínali bicepsy. „To by som rád, Perseus Jackson! Veľmi rád!“

Z toho oslovenia mi prešiel po chrbte mráz. Nikto mi nehovoril Perseus okrem tých, čo vedeli, kto v skutočnosti som. A to boli buď priatelia, alebo... nepriatelia.

Čo to vravel Tyson? Že čudne smrdia.

Obludy.

Tí cudzí chalani okolo Matta Sloana sa zváčňovali. Už to neboli decká. Zmenili sa na dvaapolmetrových obrov so šialenými pohľadmi, špicatými zubiskami

a s chlpatými rukami posiatymi vytetovanými hadmi, tanečnicami hula-hula a valentínskymi srdiečkami.

Matt Sloan pustil loptu na zem. „Tak prf! Vy nie ste z Detroitu! Kto...“

Ostatní chalani z jeho tímu začali jačať a cúvať k východu, ale obor s visačkou Špikohlt vražedne presne vypálil loptu. Tá presvišťala okolo Raja Mandaliho, práve keď sa pokúšal ubziknúť, potom narazila do dverí a nejakým kúzlom ich zamkla. Raj a pár ďalších chalanov do nich zúfalo mlátili, ale dvere sa ani nepohli.

„Pusťte ich von!“ reval som na tých obrov.

Ten s visačkou Odroň na mňa zavrčal. Na bicepse mal vytetované: O. miluje detičky. „Pustiť naše lahôdky? To nie, syn boha mora. My Laistrygoni nehráme len o tvoju smrť. Chceme obed!“

Mávól rukou a na stredovej čiare sa objavili ďalšie lopty, tentoraz však nie z červenej gummy. Boli bronzové a veľké ako delové gule. Mali diery ako lopty na florbal, z ktorých vychádzali plamene. Museli byť žeravé, ale obri ich chytali holými rukami.

„Tréner!“ zakričal som.

Nunley ospalo zdvihol hlavu, ale ak si aj všimol niečo nenormálne, vykašľal sa na to. To je ten problém so smrteľníkmi. Zrak im zahaľuje čarovná hmľa, ktorá zakrýva skutočnú podobu oblúd a bohov, takže smrteľníci vidia len to, čo dokážu pochopiť. Tréner možno zbadal pár ôsmakov, ktorí ako zvyčajne drvila mladších chalanov. Ostatní hráči asi sledovali, ako sa

banda Matta Sloana chystá rozhadzovať zápalné fľaše (nestalo by sa to prvý raz). V každom prípade som bol presvedčený, že nikto iný si neuvedomuje, o čo ide – že čelíme naozajstným krvilačným ľudožrútom.

„Áno. Mm-hmm,“ zahundral telocvikár. „Hrajte slušne.“

A vrátil sa k svojmu časopisu.

Obor s visačkou Lebkožrút hodil loptu. Odskočil som nabok a žeravá bronzová guľa mi prefičala okolo pleca.

„Corey!“ skríkol som.

Tyson ho vytiahol spoza žinenky práve vo chvíli, keď na nej tá guľa vybuchla a rozšklbala ju na dymiace franforce.

„Vypadnite druhým východom!“ prikázal som svojim spoluhráčom.

Rozbehli sa k šatni, ale Odroň znovu mávol rukou a aj druhé dvere sa zabuchli.

„Nikto neodíde, kým nevypadneš z hry!“ zaburácal Odroň. „A nevypadneš z nej, kým ťa nezjeme!“

Odpálil svoj guľový blesk. Moji spoluhráči sa rozpýchli a guľa vypálila kráter do podlahy telocvične.

Siahol som po čarovnom pere, ktoré vždy nosím vo vrecku, ale potom mi došlo, že mám na sebe trenírky bez vačkov. Anaklusmos zostal zastrčený do džínsov v zamknutej šatni. Bol som úplne bezbranný.

Rútla sa na mňa ďalšia ohnivá guľa. Tyson ma odstrčil z cesty, ale výbuch ma aj tak zrazil na zem. Zistil som, že omráčený dymom sa váľam na podlahe telo-

cvične v batikovanom tričku plnom škvrčiacich dier. Spoza stredovej čiary na mňa lačne civeli dvaja obri.

„Mäso!“ zarevali. „Mäso hrdinu na obed!“ Obaja zamierili.

„Percy potrebuje pomoc!“ zajačal Tyson a skočil pred mňa práve vo chvíli, keď tí dvaja odpálili.

„Tyson!“ pokúsil som sa ho zadržať, ale neskoro.

Obe lopty ho zasiahli... ale nie... chytil ich. Ten neohrabaný Tyson, ktorý zrážal laboratórne skúmavky a pravidelne lámal preliezačky na ihrisku, nejakým zázrakom chytil dve žeravé kovové gule, čo sa naňho rútili rýchlosťou stotisíc míľ za hodinu. Odrazil ich späť na ich zaskočených vrhačov a tí len skríkli „Nieee!“, keď im bronzové lopty explodovali na hrudi.

Obri sa rozpadli na dva stĺpy plameňov a potvrdilo sa, že to vážne boli obludy. Tie totiž nezomierajú, len sa rozptýlia na dym a prach, čím ušetria hrdinom kopu práce s upratovaním po boji.

„Bratia moji!“ zabadákal kanibal Odroň. Napol svaly a jeho vytetované detičky sa zavlnili. „Za to mi zaplatíš!“

„Tyson!“ zakričal som. „Pozor!“

Hnala sa na nás ďalšia kométa. Tyson ju len-len odrazil nabok. Preletela učiteľovi Nunleymu priamo nad hlavou a s mohutným „Práááásk!“ pristála za bariérou pre divákov.

Chalani s jačaním pobiehali hore-dolu a snažili sa vyhybať žeravým kráterom v podlahe. Ďalší búšili na dvere a volali o pomoc. Sloan zdúpnel od strachu

uprostred ihriska a neveriacky vyvaľoval oči na vražedné lopty, čo mu svišťali okolo hlavy.

Tréner Nunley stále nič nezaregistroval. Poklepal si po načúvacom prístroji, akoby mu ho tie explózie nejakú rušili, ale ďalej civel do časopisu.

Ten rachot musela počuť celá škola. Riaditeľ, polícia – niekto nám určite príde na pomoc.

„Aj tak zvíťazíme!“ zaburácal kanibal Odroň. „Pochutíme si na vašich kostiach!“

Chcel som mu odseknúť, že tú vybíjanú berie príliš vážne, ale kým som stihol otvoriť ústa, zdvihol ďalšiu guľu. Zvyšní traja obri ho nasledovali.

Vedel som, že nemáme šancu. Tyson neodrazí všetky lopty naraz. Od toho, ako blokoval tú prvú paľbu, má určite príšerne popálené ruky. Bez môjho meča...

Vtom som dostal bláznivý nápad.

Rozbehol som sa k šatni.

„Zmiznite!“ rozkázal som svojim spoluhráčom. „Odpáľte od tých dverí.“

Za mnou sa ozvali výbuchy. Tyson odrazil dve lopty späť na ich majiteľov a rozprášil ich na popol.

Takže zostávali ešte dvaja obri.

Tretia guľa sa valila priamo na mňa. Prinútil som sa počkať – jeden a dvadsať, dva a dvadsať – a potom som sa vrhol na bok a žeravá guľa zdemolovala dvere do šatne.

Dalo sa čakať, že typický puch chlapčenskej šatne postačí na poriadnu explóziu, takže ma neprekvapilo, keď planúca lopta spôsobila mohutné „Práááásk!“

Stena sa rozpadla. Telocvičňu zasypali dvierka skri-niek, ponožky, suspenzory a ďalšie nechutne špinavé osobné veci.

Otočil som sa práve včas, aby som zbadal, ako Tyson tresol Lebkožrúta do tváre. Obor sa zrútil. No ten posledný gigant Odroň šikovne držal loptu a čakal na príležitosť. Len čo sa k nemu Tyson otočil, vypálil.

„Nie!“ zajačal som.

Gula zasiahla Tysona priamo do hrude. Preletel cez celé ihrisko a narazil do zadnej steny. Tá praskla, kus z nej sa zrútil na Tysona a odhalil dieru vedúcu priamo na Church Street. Nechápal som, ako to Tyson prežil, ale vyzeral len omráčený. Pri nohách mu dymila bronzová guľa. Tyson sa ju ešte pokúsil zdvihnúť, ale nakoniec nevládne odkväcol dozadu na hromadu tehál.

„Sláva!“ radoval sa Odroň. „Zostal som posledný v hre! Budem mať kopy mäsa! Prinesiem z neho aj domov detičkám!“

Zdvihol ďalšiu loptu a namieril na Tysona.

„Prestaň!“ skríkol som. „Ty chceš predsa mŕňa!“

Obor sa zaškľabil. „Chceš zomrieť prvý, hrdina?“

Musel som niečo urobiť. Môj meč tam niekde musí byť.

Potom som zbadal svoje džínsy v dymiacej kope oblečenia priamo pri obrových nohách. Keby som sa tam tak dostal... vedel som, že to nemá význam, ale aj tak som vyrazil.

Obor sa zachechtal. „Blíži sa môj obed.“ Načiahol sa, aby po mne vrhol guľu. Pripravil som sa na smrť.

No zrazu to obrie telo stuhlo. Škodoradostný výraz na jeho tvári vystriedalo prekvapenie. Presne v mieste, kde by mal mať pupok, sa mu roztrhlo tričko a vyrástlo odtiaľ niečo ako roh – nie, nebol to roh, ale lesklý hrot čepele.

Lopta mu vypadla z ruky. Netvor civel dolu na nôž, ktorý ho práve zozadu prebodol.

Zachrchlal „au“ a rozprskol sa na mrak zeleného dymu. Napadlo mi, že jeho detičky to asi dosť našťve.

V tom dyme stála moja kamoška Annabeth. Tvár mala špinavú a poškriabanú, na pleci otrhaný batoh, bejzbalovú čiapku vrazenú do vrečka, v ruke bronzový nôž a v očiach sivých ako búrka divoký výraz, akoby ju posledných tisíc míľ naháňali prízraky.

Matt Sloan, ktorý tam celý čas zarazene stál, sa konečne spamätal. Zažmurkal na Annabeth, akoby si matne spomínal na fotku v mojom notese. „To je tá baba... tá baba...“

Annabeth mu vrazila jednu do nosa a uzemnila ho: „Ty,“ odporučila mu, „daj môjmu kamarátovi pokoj.“

Telocvičňu zachvátili plamene. Chalani stále s revom pobiehali dookola. Zvonka k nám doľahol zvuk kvíliacich sirén a skreslený hlas zo školského rozhlasu. Cez sklenené dvere východu som zbadal, ako riaditeľ Bonsai zápasí so zámkom a za ním sa hromadí dav učiteľov.

„Annabeth,“ vykoktal som. „Ako si... ako dlho si...“

„Vlastne celé doobedie.“ Zastrčila si nôž do puzdra. „Snažila som sa vystihnúť vhodnú chvíľu na rozhovor s tebou, ale nikdy si nebol sám.“

„Ten tieň, ktorý som videl ráno, to bol...“ Cítil som, ako mi horia uši. „Pri všetkých bohoch, ty si ma cez okno špehovala vo vlastnej izbe?“

„Teraz nemám čas vysvetľovať ti to!“ vyštekla, aj keď sama trochu očervenela. „Len som nechcela...“

„Tam!“ zapišťala nejaká žena. Dvere sa rozleteli a dovnútra sa začali valiť dospelí.

„Stretneme sa vonku,“ povedala mi Annabeth. „Aj s týmto,“ ukázala na Tysona, ktorý stále celý omráčený sedel pri stene. Annabeth mu venovala znechutený pohľad, ktorému som tak úplne nerozumel. „Radšej ho vezmi so sebou.“

„Čože?“

„Nemáme čas!“ odsekla. „Rýchlo!“

Nasadila si bejzbalovú čiapku s logom Yankees – čarovný darček od jej mamy – a okamžite zmizla.

Takže keď sa ku mne dovalil riaditeľ s polovicou učiteľského zboru a s dvoma policajtmi, stál som uprostred tlejúcej telocvične celkom sám.

„Percy Jackson!“ spustil Bonsai. „Čo... ako...“

Tyson pri zvalenej stene zastonal a zdvihol sa z hromady tehál. „Moja hlava.“

Vzápätí k nám pristúpil Matt Sloan a s vydeseným výrazom v tvári začal kydať na mňa. „To spravil Percy, pán Bonsai! On zapálil celú budovu. Tréner Nunley vám to dosvedčí! Všetko videl!“

Telocvikár Nunley si ďalej svedomito čítal časopis, ale ako na potvoru začul, že Sloan vyslovil jeho meno, takže zdvihol hlavu a zahundral: „Čože? Áno. Mm-hmm.“

Ostatní dospělí sa otočili ku mne. Vedel som, že aj keby som im mohol povedať pravdu, nikdy by mi ne-
uverili.

Zo svojich dokmášaných riflí som vyšklbol Anaklusmos, zavelil som Tysonovi: „Podme!“ a dierou v bočnej stene som vyskočil von.

VOLÁME SI TAXÍK VEČNÝCH MÚK

Annabeth na nás čakala v bočnej uličke pri Church Street. Mňa s Tysonom do nej stiahla, práve keď okolo prehučalo hasičské auto, frčiace k akadémii Meriwether.

„Kde si našiel tohto?“ spýtala sa a ukázala na Tysona.

V tej chvíli, keď sa situácia tak nečakane zvrtila, mal som byť fakt šťastný, že ju vidím. Vlni v lete sme uzavreli prímerie, hoci jej matka Aténa nevychádza s mojím otcom práve najlepšie, a Annabeth mi chýbala viac, než by som si bol ochotný priznať.

No tesne pred naším stretnutím som prežil útok ľudožrútskych obrov, Tyson mi tri- či štyrikrát zachránil život, a Annabeth nedokázala nič iné, než naňho zúrivo zazeráť, akoby to všetko zavinil on.

„Je to môj kamoš,“ upozornil som ju.

„Bezdomovec?“

„Ako to súvisí? Mimochodom, on ťa počuje. Prečo sa neopýtaš rovno jeho?“

Naoko sa začudovala. „On rozpráva?“

„Áno,“ priznal Tyson. „Si pekná.“

„No fuj!“ Annabeth od neho odstúpila.

Nechcelo sa mi veriť, že sa správa tak chrapúnsky. Pozrel som sa Tysonovi na ruky. Predpokladal som, že tie žeravé lopty na vybíjanú mu ich škaredo popálili, ale jeho ruky vyzerali dobre – mal ich síce špinavé a samá jazva, so špinavými nechtami veľkými ako čip-sy, no také ich mal stále. „Tyson,“ neveriacky som pokrútil hlavou. „Ty si si vôbec nepopálil ruky.“

„Jasné, že nie,“ zahundrala Annabeth. „Prekvapuje ma, že Laistrygoni si na teba vôbec trúfli, keď bol pri tom.“

Tysona fascinovali Annabethine svetlé vlasy. Načiahol sa za nimi, ale ona ho plesla po ruke.

„Annabeth,“ spýtal som sa, „čo si vravela o tých Laistry... čo?“

„O Laistrygonoch. To boli tie obludy v telocvični. Je to rasa ľudozrútskych obrov, ktorí žijú hore na severe. Raz na nich narazil Odyseus, ale tak ďaleko na juhu, ako leží New York, som ich ešte nevidela.“

„Laistry... ani to nedokážem vysloviť. Ako by sa to povedalo po anglicky?“

Chvíľu nad tým uvažovala. „Kanaďania,“ rozhodla sa napokon. „A teraz rýchlo, musíme odtiaľto zmiznúť.“

„Pôjdu po mne policajti.“

„To nech ťa trápi najmenej,“ mávla rukou. „Mal si nejaké sny?“

„Sny... o Groverovi?“

Zbledla. „O Groverovi? Nie, čo je s Groverom?“

Prerozprával som jej svoj sen. „Prečo si sa pýtala na sny? O čom sa snívало tebe?“

V očiach sa jej zjavil divoký výraz, akoby jej mozog pracoval rýchlosťou milión míľ za hodinu.

„Tábor,“ vyblafala konečne. „Veľký malér v tábore.“

„To hovorila aj mama! No aký malér?“

„To presne neviem. Niečo zlé. Musíme tam vyraziť hneď. Celou cestou z Virgínie ma naháňajú obludy a snažia sa ma zastaviť. Koľkokrát zaútočili na teba?“

Pokrútil som hlavou. „Celý rok ani raz... až dnes.“

„Nič? Ako to...“ Očami zavadila o Tysona. „Aha.“

„Čo chceš povedať tým ‚aha‘?“

Tyson sa prihlásil ako v škole. „Tí Kanadania v telocvični Percymu vraveli... syn boha mora?“

S Annabeth sme na seba pozreli.

Netušil som, ako mu to vysvetlím, ale usúdil som, že keď sa Tyson kvôli mne dal takmer zabiť, zaslúži si vedieť pravdu.

„Človeče,“ začal som, „počul si niekedy staré príbehy o gréckych bohoch, ako sú Zeus, Poseidón, Aténa...“

„Áno,“ prikývol Tyson.

„No... tak tí bohovia ešte stále žijú. Tak trochu sledujú západnú civilizáciu, zdržiavajú sa v najvyspelejších krajinách, a preto teraz sídlia v Spojených štátoch. A niekedy majú deti so smrteľníkmi. Tým deťom sa hovorí polokrvní.“

„Áno,“ prisvedčil Tyson, akoby stále čakal, kedy sa dostanem k jadru veci.

„Hm, no, Annabeth a ja sme polokrvní,“ priznal

som. „Sme niečo ako... hrdinovia vo výcviku. A len čo obludy zachytia náš pach, napadnú nás. A to boli tí obri v telocvični – obludy.“

„Áno.“

Civel som naňho. Nezdalo sa, že by ho prekvapilo alebo zmatlo, čo som mu povedal, zato to prekvapilo a zmatlo mňa. „Takže... mi veríš?“

Tyson prikývol. „No ty si... syn boha mora?“

„Áno,“ pripustil som. „Môj otec je Poseidón.“

Tyson sa zamračil. Teraz už vyzeral popletene. „No potom...“

Zakvílila siréna. Okolo našej uličky sa prehnalo policajné auto.

„Na toto nemáme čas,“ zasiahla Annabeth. „Porozprávame sa v taxíku.“

„Chceš ísť do tábora taxíkom?“ vyvalil som na ňu oči. „Vieš, čo to stojí?“

„Nechaj to na mňa.“

Zaváhal som. „A čo Tyson?“

Predstavil som si, že svojho obrovského kamaráta dovediem do Tábora polokrvných. Keď má aj na normálnom ihrisku s normálnymi bitkármi plné gate, čo spraví vo výcvikovom tábore pre polobohov? Na druhej strane, polícia po nás vyhlási pátranie...

„Nemôžeme ho tu len tak nechať,“ rozhodol som sa. „Aj on by sa dostal do maléru.“

„Jasné,“ namrzene súhlasila Annabeth. „Rozhodne ho musíme vziať so sebou. A teraz už poďte.“

Nepáčilo sa mi, ako to povedala. Tvárila sa, akoby

Tyson bol nejaká odporná choroba, ktorej sa musíme čo najskôr zbaviť, ale šiel som za ňou. Všetci traja sme sa spoločne zakrádali bočnými uličkami v centre mesta a za našimi chrbtami stúpali k nebu mohutný stĺp dymu z telocvične mojej školy.

„Sme tu,“ zastavila nás Annabeth na rohu Thomasovej ulice a námestia Trimble. Zalovila v batohu. „Dúfam, že mi zostala aspoň jedna.“

Zdalo sa mi, že vyzerá ešte horšie než predtým. Mala porezanú bradu a z vrkoča jej trčali vetvičky a tráva, akoby niekoľko nocí spala niekde vonku. Diery na spodku jej džínsov podozrivo pripomínali stopy po pazúroch.

„Čo hľadáš?“ spýtal som sa jej.

Všade naokolo kvílili sirény. Tipoval som, že do pátrania po mladistvých delikventoch, čo likvidujú telocvične, sa každú chvíľu zapoja ďalší policajti. Matt Sloan im už určite vysypal, čo sa dalo. S najväčšou pravdepodobnosťou všetko prekrútil v tom zmysle, že krvilační kanibali sme my s Tysonom.

„Našla som ju. Vďaka bohom.“ Annabeth vytiahla zlatú mincu, v ktorej som spoznal drachmu, olympské platidlo. Na jednej strane mala vyrazenú podobizeň Dia a na druhej Empire State Building.

„Annabeth,“ ozval som sa, „toto newyorskí taxikári neberú.“

„Stéthi,“ vykrikla v starogréčtine. „Ô háрма diabolês!“

Hoci hovorila jazykom Olympanov, ako zvyčajne

som jej dokonale rozumel. Vravela: „Zastav, Voz zatratenia!“

To ma pre ten jej plán – nech bol akýkoľvek – nijako zvlášť nenadchlo.

Hodila mincu na zem, ale drachma namiesto toho, aby cinkla o asfalt, zaborila sa doň a zmizla.

Chvíľu sa nedialo nič.

Potom priamo na mieste, kam minca dopadla, asfalt potemnel. Rozpustil sa na obdĺžnikovú kaluž veľkú asi ako parkovacie miesto – bublala v nej červená tekutina podobná krvi. Potom z toho bahna vyrazilo auto.

Hej, bol to taxík, ale na rozdiel od všetkých ostatných newyorských taxíkov nebol žltý – mal dymovú farbu. Chcem tým povedať, že vyzeral ako upletený z dymu, akoby si mohol prejsť priamo cezeň. Na jeho dverách som zbadal nápis – niečo ako Sévi srtesy –, ale s mojou dyslexiou som ho nedokázal rozlúštiť.

Okienko na strane spolujazdca sa spustilo a vykukla z neho nejaká žena. Do očí jej padala strapatá štica sivých vlasov a hovorila čudným huhňavým hlasom, akoby práve dostala novokaínovú injekciu. „Kam to bude? Kam to bude?“

„Tri osoby do Tábora polokrvných,“ vyhrkla Annabeth. Otvorila zadné dvere taxíka a ukázala mi, aby som nastúpil, akoby bolo všetko úplne normálne.

„Moment!“ zajačala zrazu starena. „Týchto tu neberieme!“

Kostnatým prstom ukázala na Tysona.

Čo sa dnes všetkým stalo? Vyhlásili hon na preras-
tených škaredých chalanov?

„Priplatíme si,“ sľúbila Annabeth. „Tri drachmy navyše, keď tam dorazíme.“

„Platí!“ zakričala tá stará ženská.

Neochotne som nastúpil. Tyson sa vteperil do stre-
du. Annabeth vliezla dnu posledná.

Aj vnútrajšok bol dymovo sivý, ale vyzeral celkom
pevne. Sedadlo bolo rozpraskané a samá hrča – ako vo
väčšine taxíkov. Chýbala tam však priehradka z ple-
xiskla, ktorá by nás oddeľovala od tej ženskej, čo šofé-
rovala... Moment! Nebola tam len jedna. Na prednom
sedadle sa tlačili rovno tri, každá mala vlasy ako klince
padajúce do očí, kostnaté ruky a uhľovočierne vrec-
ovité šaty.

Tá, čo šoférovala, vyhlásila: „Long Island! Priplatok
za cestu mimo pásma! Ha!“

Šliapla na plyn, až sa mi hlava zaborila do opierky.
Z reproduktora sa ozvala nahrávka: „Zdravím vás, tu
Ganymedes, Diov čašník! Vždy keď sa vyberiem na
nákup vína pre vládcu nebies, pripútam sa!“

Pozrel som sa dole a namiesto bezpečnostného pása
som objavil hrubú čiernu reťaz. Usúdil som, že ju až
tak zúfalo nepotrebujem... zatiaľ.

Taxík zahol za roh ulice West Broadway a sivá dá-
ma, ktorá sedela uprostred, zvrieskla: „Dávaj pozor!
Zaboč doľava!“

„No, keby si mi dala oko, Víchrice, tak by som to
videla!“ odvrkla jej šoférka.

Tak moment! Keby jej dala oko?

Nemal som čas spýtať sa na to, pretože šoférka strhla volant, aby sa vyhla blížiacej sa dodávke. S pišťaním pneumatík prešla cez obrubník, až nám zacvakali zuby, a vrátila sa do ďalšieho bloku.

„Uštipačnica,“ ozvala sa tretia ženská, „daj mi mincu toho dievčiska! Chcem do nej zahryznúť.“

„Zahryzla si si naposledy, Zlostnica!“ odsekla jej šoférka, ktorá sa zrejme volala Uštipačnica. „Teraz som na rade ja!“

„To teda nie!“ kričala Zlostnica.

Víchrice, tá prostredná, zajačala: „Červená!“

„Brzdi!“ skríkla Zlostnica.

Uštipačnica namiesto toho dupla na plyn a vyšla na obrubník, so škripotom bŕzd zahla za ďalší roh a zrazila poštovú schránku. Môj žalúdok zostal niekde vzaďu na Broome Street.

„Prepáčte,“ odvážil som sa ozvať, „ale... vidíte vôbec niečo?“

„Nie!“ zajačala Uštipačnica spoza volantu.

„Nie!“ zahučala Víchrice zo stredu.

„Jasné, že áno!“ zrevala Zlostnica zo sedadla spolujazdca.

Pozrel som sa na Annabeth. „Ony sú slepé?“

„Nie celkom,“ poučila ma Annabeth. „Majú oko.“

„Jedno oko?“

„Áno.“

„Každá?“

„Nie. Jedno dohromady.“

Tyson vedľa mňa zakvílil a krčovito sa chytil sedadla. „Je mi zle.“

„Dokelu,“ vydesil som sa, pretože počas školských exkurzií som už videl, ako býva Tysonovi zle – v takom prípade si človek želá byť aspoň pätnásť metrov od neho. „Len vydrž, kamoš. Nemáte niekto igelitové vrečko alebo niečo také?“

Tie tri sivé dámy mali plno práce s handrkovaním a nevšimli si ma. Pozrel som sa na Annabeth, ktorá sa zo všetkých síl držala, a venoval som jej pohľad: „Prečo si mi toto spravila?“

„Pozri,“ ozvala sa, „taxík sivých sestier je najrýchlejšia cesta do tábora.“

„Tak prečo si ním nešla už z Virgínie?“

„Lebo leží mimo dosahu ich služieb,“ poučila ma, akoby to bolo úplne jasné. „Jazdia len po New Yorku a okolí.“

„Týmto taxíkom sme viezli plno známych ľudí!“ vyhlásila Zlostnica. „Napríklad Jásona! Spomínaš si?“

„Ani mi to nepripomínaj!“ zakvílila Uštipačnica. „A vtedy sme ešte nemali taxík, ty stará babizňa. Odvtedy prešlo tritisíc rokov!“

„Daj mi zub!“ Zlostnica chňapla Uštipačnici po ústach, ale tá ju plesla po ruke.

„Len ak mi Víchrica dá oko!“

„Nie!“ zapišťala Víchrica. „Mala si ho včera!“

„Lenže ja šoférujem, ty stará bosorka!“

„Nevyhováraj sa! Zaboč! Tu si mala zahnúť!“

Uštipačnica ostro zabočila na Delancey Street, čím

ma natlačila medzi Tysona a dvere. Šliapla na plyn a vyrazila po moste Williamsburg rýchlosťou stodesať kilometrov za hodinu.

Tie tri sestry sa začali fakt mlátiť – fackali sa, Zlostnica sa pokúšala chňapnúť Uštipačnicu a Uštipačnica sa snažila schmatnúť Víchricu. Vlasy im viali a ústa mali otvorené, jačali na seba a ja som si uvedomil, že nemajú jediný zub, až na Uštipačnicu s osamelým zažltnutým očným zubom. A okrem Zlostnice s jedným zeleným okom podliatym krvou, ktoré na všetko lačne civelo, akoby sa na to nemohlo vynadávať, mali namiesto očí len zatvorené zapadnuté viečka.

Napokon sa Zlostnici, ktorá mala tú výhodu, že videla, podarilo vytrhnúť Uštipačnici zub z úst. Tú to tak rozčúlilo, že strhla volant k okraju mosta a zajačala: „Vráť mi ho! Vráť mi ho!“

Tyson zaskučal a chytil sa za brucho.

„Teda, ak to niekoho zaujíma,“ ozval som sa, „myslím, že sa zabijeme!“

„Neboj sa,“ utešovala ma Annabeth, ale neznelo to príliš presvedčivo. „Sivé sestry vedia, čo robia. Sú fakt veľmi múdre.“

Od Aténinej dcéry to bolo mimoriadne vysoké ocenenie, ale mňa veľmi neupokojilo. Rútili sme sa tesne okolo okraja mosta štyridsať metrov nad East River.

„Jasné, múdre!“ zaškerila sa Zlostnica v spätnom zrkadle a predviedla pritom novozískaný zub. „My poznáme veci!“

„Každú ulicu na Manhattane!“ chválila sa Uštipač-

nica a stále útočila na svoju sestru. „Hlavné mesto Nepálu!“

„Aj to miesto, ktoré hľadáš!“ dodala Víchrica.

Sestry ju okamžite udreli z oboch strán a zajačali na ňu: „Ticho! Ču! Ešte sa na to nespýtal!“

„Čo?“ začudoval som sa. „Aké miesto? Ja nehľadám nijaké...“

„O nič nejde!“ prerušila ma Víchrica. „Máš pravdu, chlapče. Nič to nie je!“

„Povedzte mi to.“

„Nie!“ skríkli všetky tri naraz.

„Naposledy, keď sme to povedali, dopadlo to katastrofálne!“ vyhlásila Víchrica.

„Oko v jazere!“ pridala sa Zlostnica.

„Roky trvalo, kým sme ho našli!“ zaskučala Uštípačnica. „A keď už sme pri tom – vráť mi ho!“

„Nie!“ zvrískla Zlostnica.

„Oko!“ jačala Uštípačnica. „Daj mi ho!“

Tresla Zlostnicu do chrbta. Ozvalo sa príšerné plesknutie a Zlostnici niečo vypadlo z tváre. Zlostnica po tom šmátrala, pokúšala sa to chytiť, ale podarilo sa jej to len odraziť chrbtom ruky ešte ďalej. Slizovité zelené oko jej preletelo cez plece na zadné sedadlo rovno mne na kolená.

Nadskočil som, až som narazil hlavou do stropu, a oko sa odkotúľalo.

„Nevidím!“ zavyli všetky tri sestry.

„Daj mi to oko!“ kvíliła Uštípačnica.

„Daj jej to oko!“ jačala Annabeth.

„Ja ho nemám!“ bránil som sa.

„Tu ho máš, pri nohe,“ ukázala mi Annabeth. „Nešliapni naň! Zdvihni ho!“

„Ja to do ruky nevezmem!“

Taxík narazil na zábradlie a s príšerným škripotom sa šmykom sklúzol. Celé auto sa otriasalo a valil sa z neho sivý dym, akoby sa išlo od námahy rozpadnúť.

„Povraciam sa!“ varoval nás Tyson.

„Annabeth,“ zreval som, „požičaj Tysonovi batoh!“

„Zbláznil si sa? Zdvihni to oko!“

Uštipačnica trhla volantom a taxík sa odlepil od zábradlia. Hnali sme sa po moste smerom k Brooklynu. Šli sme rýchlejšie než všetky ľudské taxíky. Sivé sestry sa s vrešťaním navzájom mlátili a dožadovali sa svojho oka.

Ja som napokon pozbieral odvalu, odšklbol som si kus z batikovaného trička, ktoré sa už po všetkých tých spáleninách aj tak rozpadávalo, a pomocou neho som zdvihol oko zo zeme.

„Dobry chlapec!“ zvolala Zlostnica, akoby vedela, že držím jej chýbajúce oko. „Vráť mi ho!“

„Nevrátim, kým mi to nevysvetlíte,“ odsekol som jej. „O čom ste to hovorili, aké miesto to hľadám?“

„Nemáme čas!“ kričala Výchrica. „Zrýchľujeme!“

Pozrel som sa z okna. Fakt – stromy a autá a celá krajina svišťali okolo ako sivastá rozmazaná šmuha. Brooklyn sme nechali za sebou a rútili sme sa stredom Long Islandu.

„Percy,“ varovala ma Annabeth, „bez oka netrafia